

διαμοστυχίαν των. Ἡτο πλούσιος καὶ νέος, ἀμφότεροι πολύτιμα προτερήματα εἰς τὸν καιρὸν, καθ' ὅτι — Πῶς δὲν νυμφεύεται; ἡρώτων τινές.
 — Καὶ θέλει ἐρώτημα! ὡς ῥεμβός δὲν ἡξεύρει τί
 απέκρινοτο οἱ ἄλλοι.
 — Κάμνει κακά! ἀντί ἐνυμφεύετο, οὐας ἐδιορθώνετο.
 Ο Φοντάζος εἶχε θεῖον τὸν Μαρκέσιον Νιὸν, πρὸς δέποτον ἔτερε φιλοτήγανον ἀρρενίστην ἐκ παιδικῆς ἡλικίας· Ο γέρων Μαρκέσιος ἦτον ἀνὴρ παραδόξου καὶ στεγχολικοῦ χαρακτῆρος, καὶ, ἀντί καὶ διγδονοτατεῖς, πείσμα μεμιγμένον μὲν κακεντρέχειαν. Ὁτε δέ τοι τῷ ἐναντιοῦτο εἰς τὸ παρασκιρόν, ἐκράύα μεγάροφώνως δῆτι ἡθελε διαρρέχη ἀπὸ τὸν θυμόν του.
 — Ἐγὼ μόνον ἔξουσιάλω αὐτὸν τὸν τόρον ἴδιότροφον, θέλεγεν ὁ Μαρκέσιος Νιὸν τόσῳ ὄμιλῶν περὶ τοῦ ἀνεπιθύμου. Ἀν θέλετε, ἴδετε πότον σωφρονεῖ παρόντας μου.
 — Τούτοις εἶναι δῆτι ἡ δξεῖλα φινή τοῦ γέροντος, ἐδύνανται νὰ ἔξυπνήσῃ καὶ τὸν κωφὸν κοιμώμενον.

ΚΕΦ. Β'.

Ἑπεραν τινὰς ὁ Φοντάζος εἰσελθὼν εἰς τὸν σίκον θεῖον τοῦ περιμένοντα αὐτὸν, καθήμενον μακριποτερούσιον, ἔχοντα τὰς γειράς ἐπὶ τοῦ μακράσματος.
 — Δέξα τῷ Θεῷ, ἥλθεις τέλος πάντων, κύριε, κατέβαινε, εἶπεν ὁ γέρων Μαρκέσιος. Τρεῖς ὥρας τώρα προσμένω. . . . Θὰ μὲν ἐκλάθουν ὡς κανένα πατεμένον ἐνῷ μόνος πταίεις . . .
 — Καὶ διατί;
 — Διότι ἔκχεμες τὸν θεῖον σου νὰ σὲ προστέμνῃ, ἀλλ' ἂς ἀφήσωμεν τώρα αὐτὸν, διότι ἀντί ἐπρεπεις γειράσιος κάνεις ὅλας τὰς τρέλλας σου, δὲν τελειώνει ποτέ. Ἡξεύρεις λοιπόν, κύριε ἀνεψιέ μου, διατί τοῦ θεοῦ;
 — Οχι, μα τὴν πίστιν μου!
 — Ας ἡγαινει λοιπόν! τώρα τὸ μανθάνεις σὲ νυμφεύοντα μου.
 Ο Φοντάζος ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῆς καθέδρας του, κατὰ μέρος τὸ ῥεμβόν ἥθος του, καὶ παρατηρῶν δέρθου τὸν θεῖον του.
 — Τί εἴπες, τὸν ἡρώτησε.
 — Σὲ νυμφεύω . . . Ἐκατάλαβες;
 — Όνειρεύεσαι, θεῖε μου.
 — Πῶς κύριε, ἔχεις τὴν αὐθάδειαν νὰ λέγης ἐνώπιόν μου;
 — Νυμφεύονται ποτε εἰς ἀνθρωποι χωρὶς τὴν συγγένειν των;
 — Λέγω κύριε, δῆτι σὲ νυμφεύω μόνον καὶ μόνον τὸ θέλω . . .
 — Καὶ μὲν ποίαν;
 — Μὲ νωραίαν τινα.
 — Πᾶ! ὅλαις αἱ γυναικεῖς εἶναι ωραῖαι, δταν πρότερον νὰ ὑπανθρεύωσιν . . . καὶ τὴν ἐπαύριον τοῦ οἰς σύζυγοι εἶναι ἀρόντοι.

— Σιωπὴ κύριε.
 — Δέν σιωπῶ ἀλλὰ δὲν μὲ εἰπης τὸ θνομαχεῖν, μὲ τὴν δόποιαν μὲ νυμφεύεις.
 — Εἶναι θυγάτηρ φίλου μου.
 — Τὸν δόποιον θεβαίως δὲν γνωρίζω;
 — Τὸν δόποιον γνωρίζεις, κύριε.
 — Καὶ διομάζεται;
 — 'Ο ὑποκόμης Σεμαιτσών.
 — "Α! ίδού . . . ἀνθρωπος . . .
 — Σὲ ἀρμόδεις νὰ τὸν κατηγορῆς, οὐ δεῖτις διάγεις ὡς παράφεων.
 — Διά τοῦτο λοιπὸν ὁ Κ. Σεμαιτσών μὲ ἔκλεξεν ὡς γαμβρόν του;
 — Εγώ, Κύριε, δωμίλησα διὰ σέ.
 — Δέν κρίνω εὔλογον νὰ σὲ εὐχαριστήσω διὰ τοῦτο.
 — Τῷ εὖδωσα τὸν λόγον μου· τὸν λόγον μου, ἐννοεῖς;
 — Δέν ἔκχαμες καλά.
 — Καὶ θὰ νυμφεύεης τὴν κόρην Σεμαιτσώνος.
 — "Α! νὰ ίδωμεν!
 — Θὰ τὴν νυμφεύης, σὲ λέγω.
 — Οχι, θεῖε μου.
 — Μάλιστα, κύριε!
 — Ἀκόμη μίαν φοράν δχι!
 — Καὶ διατί, κύριε;
 — Διάτι ἀποστρέφομαι τὸν γάμον.
 — Η κόρη Σεμαιαγαντώνος θὰ σὲ διδάξει νὰ τὸν ἔχαπᾶς.
 — Θὰ μὲ μάθη, νὰ τὸν μισῶ.
 — Σιώπα ἄδηλε! ἔκραγασεν ὁ Μαρκέσιος Νιὸν ἐγερθεὶς δραμητικῶς μὲ τὸ βλέμμα σπινθηροθόλοιον ὑπὸ τῆς δργῆς· πρὸς ἐμέ τολμάς νὰ δωμιλῆς οὕτω;
 — Μάλιστα, πρὸς Σέ. Τὸ τελευταῖον, τελευταῖον δι, τι δύναμαι νὰ πράξω εἶναι νὰ ἐλευθερώσω τοὺς περὶ ἐμὲ ἀπὸ τοῦ νὰ τυραννῶται, καὶ νὰ ἐλευθερωθῶ καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὴν τυραννίαν των. Φώναξε σσον θέλεις, ἀλλὰ νὰ μὲ πάρη διάθολος ἀν νυμφεύθω διαίσω.
 — Ω! ἀποινήσκω, ἀποινήσκω, ἐψιθύρισεν δι γέρων Μαρκέσιος, ἀφῆσας τὸν ἔχυτό του νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ σκίμποδος. Μὲ φόνευτες, κύριε. . . . Ο θεῖος νὰ συγχωρήσῃ τὴν διαγωγήν σου . . . Καὶ ὁ Μαρκέσιος ἤρχισε ν' ἀγωνιᾶ.
 — Πνίγομαι . . . πνίγομαι . . . ἀπὸ ἀέρα ἐπανελάμβανε μὲ διακεκομένην φωνήν.
 — Ο Φοντάζος ἔχανεν ἀνεπαισθήτως τὴν ἵκανότητά του, βλέπων τὰς ἀληθεῖες ἢ προσποιημένας κραυγὰς τοῦ θεού του . . . καὶ ἔκρουεν ὅλους τοὺς κώδωνας ζητῶν θογήθειαν.
 — Υστερον, εἶκεν ἀναλαμβάνων τὸ ῥεμβόν, ἥθος του, ὅλος ὁ κόσμος ἐδῶ νυμφεύεται καὶ ἔχει δίκαιον, ἢ ἀδίκον . . . Καὶ ἐπειτα τίς θὰ μ' ἐμποδίσει νὰ παραιήσω τὴν γυναικά μου τῇ ἐπαύριον τῶν γάμων μου;
 — Ο πανούργος γέρων ὑποτονθόριζεν ἐν τούτοις πάντοτε.
 — Σύνελθε, θεῖε μου, εἶπε μὲ γλυκού ἥθος ὁ Φοντάζος, μήπως δὲν κάμω ἐπιεῖν τὸ δόποιον θέλεις . . .